

Cezary Harasimowicz

HADI TEKLA

GÜLÜMSE!

Dünyaya Küskün Tekla'nın
Hayata Gülümseme Serüveni

CARPE
DIEM

Carpe Diem!

Benim adım Tekla. İsmine bakın Allah aşkına! Ne kadar ezikçe, değil mi? Ailem bana büyük büyükan-nemin adını vermiş. Çok mu gerekliydi bu? Doğru düzgün bir adım olsa fena mı olurdu? İsmim yüzünden anaokulundan beri herkes benimle dalga geçiyor. “Tekla, Tekla, atsana bir takla!”

İşte böyle, kendimi bildim herkesin her fırsatta benimle dalga geçeceğini düşündüğümünden hep biraz sinirliyimdir ve yüzüm de gülmez. “Hadi Tekla, gülümse! Gülsene biraz. Bu kadar huysuz olma!”

Ya hu siz kendi işinize baksanıza!

Anlayacağınız hayatım berbat durumda... Başkalarında olduğu gibi küçük şeyler beni neşelendirmiyor. Çok güzel bir günmüş. Güneş parlıyormuş. Tatil yaklaşmış. Angry Birds oyununu kazanmışım. Falan filan... Bunlarda insanı neşelendirecek ne var ki? Hepsi ezikçe şeyler!

Hayatımda her şey kötü gidiyor. Ama en kötüsü anneme bir arabanın çarpması... Evet, bir trafik kazası oldu ve annem dünyadan gidiyordu.

Ben de o günden sonra tebessüm etmeyi sonsuza dek bıraktım. Aslında babam da öyle. Sanırım bizim tebessümlerimiz annemi cennete kadar takip ettiler ve onunla orada kaldılar.

Annem... O, bence dünyanın en güzel gülümsemesine sahipti. Onun yanındayken de hep asık suratlı olduğum için şimdi çok pişmanım.

Evet, artık annem hayatımızda yoktu. Ve bir gün ilginç bir şey oldu. O günü gayet iyi hatırlıyorum. Çilek mevsimiydi. Babamla beraber metrodaydık. Evet metroda. Çünkü babam araba kullanmaktan nefret ediyor. Sanırım sebebini anlamışsınızdır.

İşte o gün, o kadını gördüm. Reklam panosunda durmuş kocaman sırtıyordu. Bembeyaz, mükemmel dişler! Çünkü dandik bir diş macunuyla fırçalanmışlar. Aman sevsinler! Herkesi o diş macununu almaya ikna etmek için suratına aptal bir gülümseme takınmıştı.

“Neden sırtıyorsun sen?” diye sordum ona.

“Çünkü bana bunun için para veriyorlar” dedi.

“Delirdin mi sen?” diye fısıldadım. “Demek sırf sana para versinler diye suratında şu şapşal tebessümle poz veriyorsun, öyle mi?”

“Bana yardım eder misin öyleyse” dedi, “Sürekli gülümsemekten ben de çok yoruldum, artık buna katlanamıyorum.”

“Benim gibi yap” diye cevap verdim, “Bak ben hiç gülümsemiyorum. Bu aslında çok basit. Tek yapman gereken, kötü bir şeyler düşünmek. Hoop! Yüzünde ne tebessüm kalır ne bir şey!”

“Nasıl yani?” diye sordu kadın.

“Mesela adının Tekla olduğunu düşün. Tıpkı benimki gibi” dedim.

Kadın mükemmel beyaz dişlerini göstererek güldü. “Adının Tekla olması, asık suratlı olmak için yeterli bir sebep değil ki. Hayatta daha kötü şeyler de var.”

“Haklısın” dedim, “Mesela geçen yıl anneme araba çarpmış olması gibi.”

Ben bunu söyleyince tahmin edin ne oldu? Kadının gerçekten korkunç bir yüz ifadesi takındı. Artık gülümsemiyordu. Daha doğrusu gülümsüyordu ama gülümsemesi o kadar çarpıktı ki inanın ödüm koptu. Çıığı bastım tabii...

“Ne oldu?” diye sordu babam, “Kiminle konuşuyorsun?”

“Reklam panosundaki şu sırtıp duran kadınla” dedim.

“Of” dedi babam ve ağzını sımsıkı kapattı. Dudakları tıpkı fermuara benziyordu; düz bir çizgi...

Babamın yatmadan önce iyi geceler dilemek için odama uğramasını seviyordum. Tıpkı annemin yaptığı gibi elini alınma koyması çok rahatlatıcıydı. Annem gittiğinden beri bunu yapmaya devam ediyordu. Gerçi daha önceden de yapıyordu, neyse...

“Minik dişlerini fırçaladın mı tatlım?” diye sordu.

“Hıı... Minik dişlerimi fırçaladım baba! Artık gidebilirsin, ben uyuyana kadar kalmana gerek yok” diye ters cevap verdim. Ama babam kaldı ve elini alınma koyarak gözlerimin içine baktı. Biraz endişeli olduğu belliydi.

Onun bu sorusunda canımı sıkan şey, bana beş yaşında çocuk muamelesi yapması değil de sorunun şu reklam panosunda aptal aptal sırtan kadını hatırlatmış olmasıydı.

“Ama...” dedi babam.

Hemen sözünü kestim. Daha fazla üzülmelerini istemiyordum. “Benim için endişelenme. Bu gece kâbus görmeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Peki. Kapıyı ardına kadar açık bırakacağım.”

“Aralık bırakman yeterli” dedim hemen, “Belki bu gece biri beni ziyarete gelir.”

Ah, bu iyi bir cümle olmamıştı. Babam daha da büyük bir üzüntüyle başını salladı. Tıpkı annemin yaptığı gibi beni alnımdan öptü. Ona seslendiğimde kapıda idi.

“Baba.”

“Efendim?”

“Bir şey unuttun.”

Gerçekten de unutmuştu. Oysa annem asla unutmazdı.

“Ah, doğru ya” dedi biraz düşününce, “Seni seviyorum.”

Evet, hatırlamıştı. Hâlâ kapının eşiğinde duruyordu. “Ee? Sen de bir şey unutmadın mı?” dedi.

“Benim de seni sevdiğimi biliyorsun. Artık gidebilirsin.”

Annemle de aynı şeyi yapardık hep. Önce o beni sevdiğini söylerdi, ardından da ben onu. Gerçekten güzel bir ‘seni seviyorum’ alışverişi olurdu.

Babam sonunda gitti. Kapıyı aralık bırakmıştı. Annemin, komodininin üzerinde duran resmine baktım. Köşesine küçük siyah bir kurdele iliştilmiş olan ahşap bir çerçevenin içinde gülümsüyordu.

Annemin o resimden bana bakıp sahiden de gülümsediğini düşündüm. Bunu yapmış olabilir miydi gerçekten? Bilmiyorum ama o an bunu yaptığına kesinlikle inanmışım.

Sonra bir şey oldu. Kapı aralığından zemine vuran sarı ışık şeridinin içinde bir şey belirdi. Aman yarabbi! Bu bir gölgeydi!

Ayağa kalktım. Kimin gölgesi olduğunu öğrenmeliydim. O sırada kapı gıcırdadı. Başımı kapıdan dışarı uzattım. Gölge kalın ve kapkaraydı. Ona dokunmak istedim. O şey birden elimi tuttu!

Tüylerim diken diken olmuştu. Elimi tutan şey kaygan ve iğrençti. Beni yakaladı ve ön kapıya doğru çekti. Ardından merdivenlere doğru itildiğimde vücudumdaki bütün kemikler çatırdadı. O şey beni bahçeye doğru çekmeye devam ediyordu.

O sırada komşumuz Bayan Sebyatovska'nın pencereden baktığını gördüm. Bunu hep yapar çünkü çok meraklıdır. Onun için gece gündüz fark etmez. Çünkü Bayan Sebyatovska'nın uyku sorunu vardır.

"Hayırdır? Bu saatte nereye gidiyorsun, Tekla?" diye sordu Bayan Sebyatovska, pencerenin pervazına yaslanarak. Bunu da hep yapar.

"Yardım edin!" diye bağırdım.

"Yardım mı edeyim?" Sesi sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi çıkıyordu. Oysa kadının gözünün önünde, vıcık vıcık bir gölge beni sürükleyip kim bilir nerelere götürüyordu.

“Kurtarın beni, Bayan Sebyatovska!”

“Neyden kurtarayım?”

“Bu şey beni kaçırmak istiyor!” Yalan değildi. O şey beni çekmeye devam ediyordu.

Ama Bayan Sebyatovska hiç oralı olmadı. “Seni ne kaçırmak istiyor Tekla?” diye sordu. Sesinin tonu, sanki internetten hava durumu raporunu okuyormuş gibi sakindi.

“Bilmiyorum. Bu şey işte. Görmüyor musunuz onu?”

“Hayır, görmüyorum. Hadi eve dön de uyuma-
na devam et. Çocuklar bu saatte sokağa çıkmamalı,
bunu biliyorsun.”

“Ama yapamam ki! Bu şey beni kaçırmak istiyor!
Lütfen, kurtarın beni!”

“Annene seslen.”

“Artık bir annem yok!” Bağırıyordum ama ağla-
mıyordum. Çok ama çok korkuyordum ve sanırım
gerçekten korktuğunda insanın gözyaşları kuruyor.

